

MIASTO ZIELONA GÓRA

KSIĘGA ZASŁUŻONYCH

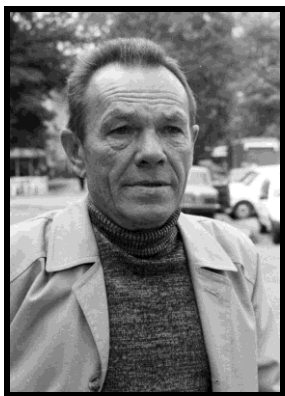
OD ROKU 2014

CZĘŚĆ I

HONOROWI OBYWATELE MIASTA ZIELONA GÓRA

Antoni Łusiak – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Zielona Góra nadany został Panu Antoniemu Łusiakowi pośmiertnie uchwałą nr LXXIV.662.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 28 października 2014 r. w sprawie nadania honorowego obywatelstwa Miasta Zielona Góra.

Antoni Łusiak urodził się 14 maja 1933 roku w Czerminku k. Pleszewa. Tam też ukończył szkołę podstawową i gimnazjum. Po studiach na Wydziale Dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego, na podstawie nakazu pracy wydanego przez Komisję Przydziału Pracy UW, 15 października 1956 roku podjął w Zielonej Górze swą pierwszą i jedyną pracę w ówczesnej Gazecie Zielonogórskiej. Całe swoje życie zawodowe związał z dziennikarstwem, Zieloną Górą i Gazetą Zielonogórską, która w latach 70-tych roku zmieniła nazwę na Gazeta Lubuska. Po ukończeniu w 1957 roku dziennikarskiego stażu aplikanckiego został etatowym dziennikarzem działu rolnego, a w 1958 roku awansował na redaktora działu. W 1963 roku otrzymał kolejny awans na stanowisko publicysty. W 1980 roku został kierownikiem działu terenowego, a następnie miejsko-terenowego. Od tamtej pory praktycznie do końca swej pracy w Gazecie Lubuskiej związany był z działem miejskim i problematyką Zielonej Góry. Przez 16 lat, jako kierownik działu miejskiego, działu informacji, działu łączności z czytelnikami, napisał kilkanaście tysięcy różnych publikacji (artykułów, informacji, mini felietonów) o Zielonej Górze, jej problemach, sukcesach, kłopotach. Trudno znaleźć tematykę, której nie podejmował red. Antoni Łusiak na stronach miejskich Gazety Lubuskiej - od przysłowiowej dziury w jezdni począwszy poprzez sprawy socjalne i społeczne mieszkańców, na najpoważniejszych problemach miasta kończąc. Relacjonował posiedzenia Rady Miasta, bazował na informacjach uzyskiwanych od urzędników różnych miejskich instytucji i mieszkańców, którzy gremialnie odwiedzali redakcję i dział miejski. Jego specjalnością była gospodarka komunalna i kłopoty miasta w tej dziedzinie. Dzięki jego konsekwentnym działaniom i nieustępliwości, udało się przekonać władze Zielonej Góry do wielu różnych nowatorskich rozwiązań w dziedzinie gospodarki komunalnej, na przykład do zmiany układu komunikacyjnego miasta. Zawsze propagował i popierał ciekawe pomysły i nowoczesne rozwiązania. Nie zrażał się kiedy początkowo napotykał na niechęć i obojętność. Ponawiał próby, publikując własne racje i spostrzeżenia oraz opinie i pomysły Zielonogórczyków. Konsekwentnie walczył o przyjęcie do realizacji rozwiązań lepszych. Wraz z dyrektorem ZGKiM Wojciechem Janką zainicjował temat budowy nowoczesnej kompostowni na wysypisku odpadów w Raculi oraz zbiórki selektywnej odpadów, która dziś przynosi wymierne korzyści. Był gorącym zwolennikiem budowy oczyszczalni ścieków dla Zielonej Góry, inwestycji, która rodziła się w wielkich bólach. Gdyby nie osobiste zaangażowanie red. A. Łusiaka, być może jej budowa przeciągnęłaby się o wiele lat. Nie powiódł się pomysł zagospodarowania zalewu w Ochli (po przeciwnej stronie kąpieliska). Ta inwestycja, której głównym celem miała być rekreacja nie została zrealizowana z powodu braku pieniędzy. Dzięki poparciu GL i red. A. Łusiaka pełnym sukcesem zakończyła się realizacja pomysłu utworzenia Centrum Edukacji Ekologicznej, z którego korzystały dzieci i młodzież, zapoznając się z podstawowymi problemami ochrony środowiska naturalnego. To właśnie tam powstał pomysł segregowania śmieci i selektywnej zbiórki odpadów poprzez ustawienie na osiedlach specjalnych kolorowych pojemników. Na stronach miejskich Gazety Lubuskiej czytelnicy mogli przeczytać także o tym, co się ważnego dzieje w zielonogórskich zakładach pracy. Zarówno tych największych jak Zastań, Polska Welna, Falubaz, jak też mniejszych, choćby Polon czy Interatominstrument i zupełnie małych, jak np. TWP, PIH, Muzeum Ziemi Lubuskiej. Dziś większości tych firm już nie ma na mapie gospodarczej Zielonej Góry. Pan Antoni Łusiak był wrażliwy na krzywdę społeczną i urzędniczą bezduszość. Dzięki swoim gazetowym publikacjom, pomógł wielu mieszkańcom Zielonej Góry. Dział miejski Gazety Lubuskiej pod koniec XX i na początku XXI wieku był bardzo ważny, a jego publikacje cieszyły się wielkim uznaniem czytelników. Miejskie wydanie GL, sprzedawane w Zielonej Górze i najbliższych okolicach, rozchodziło się w nakładzie ok. 15 tys. egzemplarzy. Red. Antoni Łusiak przepracował w Gazecie Lubuskiej 42 lata i był jednym z dwóch najdłużej zatrudnionych dziennikarzy w tym periodyku. Analiza Jego dorobku dziennikarskiego i Jego życia wskazuje, że pasją, z jaką przez kilkadziesiąt lat angażował się w sprawy Miasta, to nie tylko efekt wykonywania zawodowych obowiązków, lecz także dowód prawdziwego umiłowania Zielonej Góry.

Zmarł 29 stycznia 2013 r.

Ryszard Peryt – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Zielona Góra nadany został Panu Ryszardowi Perytowi uchwałą nr LXXIV.663.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 28 października 2014 r. w sprawie nadania honorowego obywatelstwa Miasta Zielona Góra.

Prof. Ryszard Peryt urodził się 9 marca 1947 r. w Zielonej Górze. W szkole podstawowej grał na skrzypcach. Studiował chemię na Uniwersytecie Warszawskim, a następnie ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną i Filmową w Warszawie na wydziale Aktorskim (1970) i Reżyserskim (1979). Na kształtowanie jego osobowości artystycznej miała wpływ najwcześniejsza przygoda ze szczepem „Makusyny”, nieco później fascynacja Teatrem „Laboratorium” J. Grotowskiego. Zdobyte tam doświadczenia zaowocowały własnymi eksperymentami teatralnymi, które podejmował w Akademickim Kole Naukowym. Po uzyskaniu dyplomu aktora, wspólnie z M. Dziewulską utworzył własny teatr „Puławskie Studio Teatralne” i w latach 1970-1975 pracował w nim jako aktor i reżyser, zajmując się twórczością m.in.: J. Słowackiego, C.K. Norwida, W. Majakowskiego i innych. Od roku 1973 Studio działało przy Stołecznej Estradzie. W latach 1975 - 1979 doskonalił swój warsztat reżyserski i aktorski u boku E. Axera w warszawskim Teatrze Współczesnym. W kolejnych sezonach reżyserował w Teatrze Narodowym A. Hanuszkiewicza („Benefis” A. Czechowa, „Romeo i Julię” W. Sheakespeare’a) i w Teatrze Ateneum („Opera za trzy grosze, B. Brechta). Na scenie operowej debiutował jeszcze podczas studiów reżyserskich w 1977r., przygotowując na inaugurację działalność Teatru Muzycznego w Słupsku pierwsze w swoim dorobku inscenizacje oper Mozarta. W latach 1979 -1989 związał się z Operą im. S. Moniuszki w Poznaniu (obecny Teatr Wielki). Inscenizacja oratorium „Joanna d’Arc na stosie”, A. Honeggera przyniosła mu pierwszy głośny sukces. Realizacja ta zapoczątkowała trwającą 25 lat współpracę z Andrzejem Sadowskim. Spektakle z tego okresu zaliczane są do najwybitniejszych osiągnięć polskiej reżyserii operowej. Powstały wówczas polskie prapremiery „Ognistego Anioła” S. Prokofiewa”, „Śmierci w Wenecji” B. Brittena i „Czarnej Maski” K. Pendereckiego, a także światowa prapremiera sceniczna „Requiem” G. Verdiego. Od lat osiemdziesiątych Ryszard Peryt współpracuje również z innymi teatrami operowymi i muzycznymi w Polsce, a każda kolejna premiera staje się wielkim wydarzeniem artystycznym. Wystawia m.in.: „Widma” S. Moniuszki, „Lo sposo deluso” W. A. Mozarta (światowa prapremiera), „Cyrulika Sewilskiego” G. Rossiniego, „Mefistofelesa” A. Boito, „Nabucco” G. Verdiego i wiele innych najświetniejszych dzieł Wielkich Mistrzów. Ryszard Peryt reżyseruje także za granicą - wielokrotnie na scenach operowych w Niemczech i w Szwajcarii, w weneckim Teatro la Fenice, w operach w Ankarze, Kairze, Belgradzie - gdzie powstają spektakle mozartowskie oraz inscenizacje dzieł H. Berlioza, S. Prokofiewa, I. Strawieńskiego i innych. Na początku lat 90-tych założył Peryt Opera Institute - placówkę, promującą inscenizacje utworów oratoryjnych. Jednym z ważniejszych przedsięwzięć w tej dziedzinie była światowa premiera sceniczna „Mesjasza” G. F. Haendla. W latach 1985-2005 był reżyserem Warszawskiej Opery Kameralnej. Na tej niewielkiej scenie powstało jego monumentalne dzieło - inscenizacje wszystkich utworów scenicznych W. A. Mozarta, czyli cykl 26 spektakli dla uczczenia 200 rocznicy śmierci kompozytora. Powstało niezwykle studium życia i twórczości Mozarta, ewenement w dziejach opery. Ta realizacja zdobyła wielki rozgłos na świecie, przedstawienia wystawiane były w autorskim kształcie przez 15 lat w ramach Festiwalu Mozartowskiego oraz na festiwalach i scenach operowych Europy, Libanu, Izraela i Japonii. Ryszard Peryt zafascynował się również światem opery barokowej. Reżyserował utwory od wczesnego baroku, równoległe z operami XX-wiecznymi i współczesnymi oraz przygotowywał adaptacje sceniczne utworów oratoryjnych we wnętrzach kościołów w Warszawie i w Teatrze na Wyspie. W sezonie 1996-1997 był dyrektorem artystycznym Teatru Narodowego Opery i Baletu w Warszawie, by w roku 2001 wrócić do teatru dramatycznego inscenizacją „Akropolis” S. Wyspiańskiego w Teatrze Narodowym, gdzie w 2007 roku wystawił „Wesele”. Kolejnymi przedsięwzięciami Ryszarda Peryta są „Don Giovanni” W. A. Mozarta - prapremiera przygotowana w Zjednoczonych Emiratach Arabskich na Al Ain Classical Music Festival 2008 i „Opera zebracza” B. Brittena w Akademii Muzycznej w Poznaniu. Opracował również choreografię do utworów mozartowskich, przygotował ruch sceniczny, adaptacje, pisał

libretta, scenariusze i dialogi. Swoj teatr tworzy z muzyki. Reżyseruje analizując partytury. Teatr Ryszarda Peryta to teatr mistyczny, odwołujący się do sfery sacrum, pełen symboli i znaków, odniesień do metafizyki, teologii i sztuki. To również świat ludzkich pasji, namiętności i duchowych walk. Teatr zjawiskowy w świecie opery. Realizując projekty z pogranicza teatru - opracował i przedstawił jako aktor pierwszą sceniczną wersję poematu „Tryptyk rzymski” Jana Pawła II (2003) oraz „Pieśni o Bogu ukrytym” na podstawie poematów Karola Wojtyły (2006). Premiera „O powinności pierwszego przykazania” (2006) była początkiem projektu „Opera uboga” skupionego na scenicznych dziełach religijnych: „Nazywam go bez ostentacji uboga - w opozycji do opery kosztownej, w bogatych kostiumach, makijażu. Uboga - także w znaczeniu, które wrażliwi ludzie z tego hasła na pewno wyczytają”. Od 2008 roku jest wykładawcą w Akademii Teatralnej w Warszawie. W 2012 r. obronił doktorat. Rozprawa na temat wyreżyserowanych przez siebie dzieł wszystkich Mozarta nosi tytuł „Teatr Partytury. Opera Uboga”.

Nagrody i odznaczenia:

- Grand Prix - Festiwal Polskich Sztuk Klasycznych - Katowice 1984.
- Nagroda Komitetu Kultury Niezależnej Solidarność za cykl inscenizacji dzieł Mozarta w Warszawskiej Operze Kameralnej - 1989.
- Nagroda dla Najlepszego Reżysera Operowego - 1990.
- Nagroda im. Konrada Swinarskiego - przyznawana przez redakcję miesięcznika "Teatr" - za wybitne osiągnięcia w dziedzinie reżyserii operowej -1990.
- Nagroda im. Leona Schillera za reżyserię wszystkich scenicznych dzieł Mozarta -1991.
- Człowiek Roku -1991.
- Złoty Krzyż Zasługi - 1992.
- Nagroda im. Leona Schillera za całokształt osiągnięć reżyserskich w dziedzinie teatru muzycznego - 1994.
- Polonia Restituta - 2001.
- Polonia Restituta - za działalność opozycyjną- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej - 2008.
- Złota Gloria Artis - Nagroda Ministra Kultury i Sztuki za wybitne zasługi dla kultury narodowej -2011.
- Nagroda Rektora Akademii Teatralnej w Warszawie im. Aleksandra Zelwerowicza - 2011.

Ważniejsze stypendia: Covent Garden - Fondation pour une Entraide Intellectuelle Européenne – 1981, Peter Brook - Międzynarodowe Centrum Poszukiwań Teatralnych - Paryż 1986, Stypendium Operowe Departamentu Stanu USA – 1988.

Nadanie Panu Ryszardowi Perytowi tytułu Honorowego Obywatela poparli: Pan Andrzej Seweryn - Dyrektor Naczelnego Teatru Polskiego w Warszawie, prof. Andrzej Strzelecki - Dyrektor Akademii Teatralnej w Warszawie oraz prof. Czesław Grabowski - Dyrektor Filharmonii Zielonogórskiej.

Papież Jan Paweł II (Karol Józef Wojtyła) – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Rada Gminy Zielona Góra w uznaniu nieocenionych zasług dla Polski i Świata nadała Jego Świątobliwości Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II tytuł Honorowego Obywatela Gminy Zielona Góra uchwałą nr XII/68/99 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie nadania tytułu honorowego obywatelstwa Gminy Zielona Góra.

Honorowi Obywatele Gminy są Honorowymi Obywatelami Miasta Zielona Góra w wyniku następstwa prawnego po połączeniu Miasta Zielona Góra z Gminą Zielona Góra z dniem 1 stycznia 2015 r. - §1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie połączenia gmin, ustalenia granic niektórych gmin i miast, nadania niektórym miejscowościom statusu miasta oraz zmiany siedziby władz gminy (Dz. U. poz. 1023)

Papież Jan Paweł II (Karol Józef Wojtyła) – urodził się 18 maja 1920 r. w Wadowicach, zmarł 2 kwietnia 2005 r. w Watykanie.

Został wybrany papieżem na konklawe w dniu 16 października 1978 r.

Kawaler Orderu Orła Białego.

Święty Kościoła katolickiego.

Ksiądz Tadeusz Isakowicz-Zaleski – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Gminy Zielona Góra nadany został ks. Tadeuszowi Isakowiczowi-Zaleskiemu uchwałą nr XXXVIII.312.2013. Rady Gminy Zielona Góra z dnia 30 września 2013 r. w sprawie nadania godności honorowego obywatelstwa Gminy Zielona Góra, na wniosek mieszkańców wsi Łężyca.

Honorowi Obywatele Gminy są Honorowymi Obywatelami Miasta Zielona Góra w wyniku następstwa prawnego po połączeniu Miasta Zielona Góra z Gminą Zielona Góra z dniem 1 stycznia 2015 r. §1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie połączenia gmin, ustalenia granic niektórych gmin i miast, nadania niektórym miejscowościom statusu miasta oraz zmiany siedziby władz gminy (Dz. U. poz. 1023)

Ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski urodził się w 1956 r. w Krakowie. Po ukończeniu szkoły średniej wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie. Pod koniec lat 70., będąc w seminarium, współredagował podziemne pismo „Krzyż Nowohucki” oraz działał w Studenckim Komitecie Solidarności. W 1977 r. debiutował jako poeta na łamach „Tygodnika Powszechnego”. Od 1980 r. zaangażował się w działalność NSZZ „Solidarność”, należąc do grona najbliższych współpracowników ks. Kazimierza Jancarza. Przez całe lata 80. był represjonowany przez Służbę Bezpieczeństwa. W 1985 r. został dwukrotnie ciężko pobity przez funkcjonariuszy SB. Jego prześladowania przez władze komunistyczne stały się kanwą filmu Macieja Gawlikowskiego *Zastraszyc księdza* (2006). W 2008 r. wystąpił z apelem o potępienie przez władze polskie ludobójstwa Polaków dokonanego przez OUN-UPA na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej. Od tej pory niezłomnie zabiega o należyte upamiętnienie ofiar tej zbrodni.

Za swą działalność patriotyczną oraz bezkompromisowe dążenie do prawdy otrzymał m.in. Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (2006), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1999), Nagrodę Rzecznika Praw Obywatelskich im. Pawła Włodkowica (2007), Nagrodę Literacką im. Józefa Mackiewicza (2007) oraz Krzyż Pamięci Ofiar Banderowskiego Ludobójstwa (2012).

Od roku 2009 mieszkańcy Łężyca systematycznie organizują w połowie października uroczystości upamiętniające kresową gehennę Narodu Polskiego. Własnymi siłami wzniesli Pomnik Ofiar Ludobójstwa Dokonanego przez OUN-UPA na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej. Pomnik ten jest wciąż rozbudowywany, stając się z wolna swoistym mauzoleum, w którym co roku przybywają tablice upamiętniające pomordowanych Kresowian. Pomnik, choć nie jest okazały, traktowany jest jako unikatowy w skali całego kraju. Upamiętnia on bowiem wymienione z imienia i nazwiska ofiary mordów dokonanych w latach 1939-1947 przez OUN-UPA w Gnińowodach (pow. Podhajce, woj. Tarnopolskie) oraz innych miejscowościach na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej.

Od początku w łężyckich uroczystościach uczestniczy ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski. Należy on do grona największych autorytetów walczących o prawdę na temat zbrodni dokonanej przez ukraińskich nacjonalistów na Wołyniu i w Małopolsce Wschodniej. Jest nazywany duchownym do zadań specjalnych, gdyż ma odwagę mówić głośno o tym, o czym inni tylko szepczą. W roku 2010 w uznaniu za zasługi w dziele upamiętniania historii Narodu Polskiego w latach 1939-1989 IPN przyznał mu wysoce prestiżowy tytuł Kustosza Pamięci Narodowej. Ksiądz Tadeusz Isakowicz-Zaleski, uczestnicząc w łężyckich uroczystościach kresowych, legitymizuje je oraz dodaje im splendoru, rozślawiając przy tym Łężycę i gminę. Ponadto, biorąc udział w organizowanych na terenie Zielonej Góry i Łężyca konferencjach, wykładach oraz wieczorach autorskich, przyczynia się do tego, że Łężyca i Gmina Zielona Góra należą do najaktywniejszych w Polsce ośrodków krzewienia pamięci o Rodakach bestialsko pomordowanych na Kresach Wschodnich II Rzeczypospolitej. W książce *Nie Zapomnij o Kresach* ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski wymienia Łężycę jako jedną z niewielu miejscowości w Polsce, w których powstał pomnik upamiętniający z imienia i nazwiska osoby bestialsko pomordowane przez banderowców. Wielokrotnie też

w wypowiedziach prasowych oraz na swojej stronie internetowej wspomina mieszkańców Łężycy oraz władze gminy, stawiając ich działalność jako wzór godny do naśladowania w całej Polsce.

Doceniając zasługi ks. Tadeusza Isakowicza-Zaleskiego w dziele upamiętniania Naszych Rodaków pomordowanych na wschodnich rubieżach II Rzeczypospolitej, szczególnie bestialsko zgładzonych przodków mieszkańców Łężycy zamieszkujących Gniłowody, Nowosiółkę-Bekerów i Michałówkę w województwie tarnopolskim oraz wyrażając wdzięczność za rozsławianie dobrego imienia Łężycy i całego regionu, mieszkańcy miejscowości Łężycza wystąpili o nadanie księdzu tytułu Honorowego Obywatela Gminy Zielona Góra, podkreślając we wniosku stanowiącym załącznik do uchwały Zebrania Wiejskiego z dnia 1 września 2013 r., że ks. Tadeusz Isakowicz-Zaleski swą bezkompromisową postawą oraz niezłomnością w walce o prawdę historyczną i honor Naszego Narodu w pełni zasłużył na to, aby znaleźć się obok najwybitniejszego ze współczesnych Polaków - Karola Wojtyły, w gronie wyróżnionych najważniejszym honorowym tytułem, jaki nadać może Gmina Zielona Góra.

Zbigniew Majewski – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Gminy Zielona Góra nadany został Panu Zbigniewowi Majewskiemu pośmiertnie uchwałą nr L.394.2014 Rady Gminy Zielona Góra z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie nadania tytułu „Honorowego Obywatela Gminy Zielona Góra”.

Honorowi Obywatele Gminy są Honorowymi Obywatelami Miasta Zielona Góra w wyniku następstwa prawnego po połączeniu Miasta Zielona Góra z Gminą Zielona Góra z dniem 1 stycznia 2015 r. - §1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie połączenia gmin, ustalenia granic niektórych gmin i miast, nadania niektórym miejscowościom statusu miasta oraz zmiany siedziby władz gminy (Dz. U. poz. 1023)

Zbigniew Majewski to jeden z tych Lubuszan, którego nazwisko nie jest tylko pustym dźwiękiem. Legendarny „Szeryf z Drzonkowa” to człowiek niezwykle zasłużony jako trener lekkoatletyki Zielonogórskiego Klubu Sportowego „LUMEL” oraz współtwórca sukcesów polskiego pięcioboju nowoczesnego. Przez lata wykształcił wielu mistrzów, m.in. E. Czernika, W. Perkę, B. Majewskiego, J. Miliczenko. Swoją sportową pasję realizował nie tylko trenując zawodników, ale także jako aktywny działacz na rzecz rozwoju lubuskiego zaplecza sportowego. To dzięki jego staraniom wyremontowano zielonogórski stadion przy ul. Sulechowskiej i przystosowano go do organizowania zawodów lekkoatletycznych. Przede wszystkim jednak Zbigniew Majewski był pomysłodawcą i twórcą Ośrodka Pięcioboju Nowoczesnego i Jeździectwa Lubuskiego Klubu Sportowego „Lumel” w Drzonkowie, który dziś funkcjonuje jako zakład budżetowy Urzędu Marszałkowskiego pod nazwą Wojewódzkiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Drzonkowie.

Wybudowanie i zaplanowanie od podstaw Ośrodka Pięcioboju Nowoczesnego i Jeździectwa Lubuskiego Klubu Sportowego „Lumel” w Drzonkowie, wielu uważało za fantazjowanie i ideę nie do urzeczywistnienia. Choć sceptyków było wielu, to starania Zbigniewa Majewskiego uwieńczone zostały sukcesem. Oficjalnie Ośrodek zaczął swoją działalność w styczniu 1977 roku, ale już rok wcześniej, bo we wrześniu 1976 roku odbyły się tam I Mistrzostwa Świata Juniorów w Pięcioboju Nowoczesnym - pierwsza w województwie zielonogórskim (dziś lubuskim) impreza sportowa o tak wysokiej randze. W 1981 roku, podczas organizowanych tu Mistrzostw Świata Seniorów w Pięcioboju Nowoczesnym, sekretarz generalny Międzynarodowej Unii powiedział, że Ośrodek w Drzonkowie jest najpiękniejszy i najbardziej funkcjonalny na świecie, że to prawdziwa perełka pięciobojowa.

Budowa i kierownictwo prężnie działającego Ośrodka, znanego nie tylko w Polsce, ale i na świecie, była ogromnym przedsięwzięciem. Miasteczko sportowe i obiekty do pięcioboju nowoczesnego służą mieszkańcom województwa lubuskiego oraz zawodnikom z kraju i z różnych państw Europy i świata do dziś. Dzięki sprawnemu zarządzaniu kadry kierowniczej i efektywnemu pozyskiwaniu funduszy unijnych odbywa się systematyczna modernizacja kompleksów Ośrodka, przywracająca Ośrodkowi dawną świetność sportowego ideału znanego w całej Polsce. Ośrodek w Drzonkowie to miejsce aktywnej rywalizacji sportowej, gdzie sportowcy w pocie czoła wykuwają przyszłe olimpijskie medale, ale również jest miejsce do rekreacji dzieci, młodzieży i dorosłych.

W Ośrodku wyrosli mistrzowie Polski, Europy i Świata w pięcioboju nowoczesnym - Barbara Kotowska, Dorota Nowak-Idzi, Anna Sulima, a także mistrzowie olimpijscy: Arkadiusz Skrzypaszek, Dariusz-Goździak, Maciej Czyżowicz.

Zbigniew Majewski był wizjonerem, człowiekiem niezłomnym, koleżeńskim, dla którego nie było rzeczy niemożliwych. Jego dewizą życiową była maksyma, że „cel uświęca środki” w pozytywnym znaczeniu tego sformułowania, ponieważ jeśli cel jest szczytny i może być gwarancją pozytywnej zmiany, dążenie do jego osiągnięcia usprawiedliwia sposób działania. Zbigniew Majewski był prawdziwym entuzjastą, który nie szukał zaszczytów i pieniędzy, lecz kierował się dobrem na rzecz młodzieży i postawą dobrze spełnionego obowiązku. Dzięki takim osobom sport pięciobojowy w Polsce przetrwał i wspiął się na światowe szczyty wyżyny.

Ogromny rozgłos - zwłaszcza w zagranicznych mediach - zyskały wyprawy Zbigniewa Majewskiego zaprzęgiem konnym po Europie. Był to nie tylko wyczyn w kategoriach sportowych, ale niezwykle efektywna forma promocji naszego kraju.

Zbigniew Majewski mimo przebywania na emeryturze, nadal angażował się w życie społeczne. Przez wiele lat zaprzęgał konie do dylżansu i jeździł drogami Europy, zawsze promując Polskę i swoje miasto, które pozwoliło mu wejść do historii sportu. Pierwsze podróże zaprzęgiem konnym po Europie „Szeryf z Drzonkowa” znany też jako „Naczelnny Furman” organizował ze swoim długoletnim przyjacielem Janem Mulakiem - twórcą potęgi polskiej lekkiej atletyki lat 50. i 60. ubiegłego wieku. Razem odbyli pięć podróży. Pierwsza półroczna eskapada odbyła się w 1984 roku, a jej celem były Igrzyska Olimpijskie w Los Angeles. Jednakże bojkot Olimpiady przez polskie władze, spowodował że zakończyła się ona we Francji. 8 lat później, zaprzęg kierowany przez Z. Majewskiego dotarł na Olimpiadę w Barcelonie. W obu wyprawach uczestniczył wieloletni przyjaciel „Szeryfa” Jan Mulak. Kolejne wyprawy to podróż do Hanoweru na EXPO 2000, gdzie powóz Zbigniewa Majewskiego wzbudził wielką sensację i stał się jedną z atrakcji polskiej ekspozycji. Następna, czwarta podróż w 2002 roku zaplanowana była na dwa etapy; pierwszy etap obejmował trasę od Bugu do Odry, a drugi etap - od Odry do Brukseli. Wyprawa do Brukseli miała na celu promocję przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Ostatnia wyprawa w 2004 roku zaplanowana była do Rzymu i Werony. Z powodu kontuzji konia nie dotarła jednak do celu i zakończyła się w Słowenii.

Zbigniew Majewski, po przejściu na emeryturę, kierując się ideą reaktywowania ruchu sokolego, nawiązującego do przedwojennych tradycji towarzystw gimnastycznych, doprowadził do utworzenia 18 stycznia 1984 roku działającego do dzisiaj Stowarzyszenia Turystyczno-Sportowego „Sokół” w Drzonkowie. Z jego inicjatywy w 1989 roku miał miejsce Światowy Zlot „Sokoła” w Zielonej Górze na którym powołano Tymczasową Radę Odrodzenia „Sokoła” oraz przyjęto Deklarację Ideowo Programową. Celem zlotu było powołanie Światowej Rady Odrodzenia „Sokoła” oraz krzewienie w narodzie dawnych tradycji takich jak rozwój kondycji fizycznej i intelektualnej, a także postaw patriotycznych. W dniu zlotu zorganizowano w Drzonkowie imprezę sportowo-rekreacyjną umożliwiającą zdobycie odznaki „Sprawny - Twardy-Samodzielny”, zorganizowano również pokazy sportowe, rajdy piesze i rowerowe oraz wycieczki po Ziemi Lubuskiej.

Po lekkoatletyce i pięcioboju nowoczesnym, kolejną pasją sportową Zbigniewa Majewskiego, była piłka nożna kobiet. Utworzona w 1984 r. sekcja, w której treningi podjęło ponad 50 zawodniczek, wysunęła się na pierwszy plan działalności „Sokoła”, odnosząc znaczące sukcesy tak w rozgrywkach krajowych, jak i zagranicznych.

Kierując się troską o wszechstronny rozwój fizyczny i duchowy młodego pokolenia, zgodnie z hasłem przewodnim organizacji sokolich „W zdrowym ciele - zdrowy duch”, kierowany przez Zbigniewa Majewskiego STS „Sokół” wychodził z licznymi inicjatywami działań, zmierzających do ograniczenia niekorzystnego zjawiska odwracania się młodych ludzi od aktywnych ćwiczeń fizycznych i czynnego uprawiania sportu. Wprowadzono m.in. 3-stopniową odznakę sprawności fizycznej „Sprawny-Twardy-Samodzielny”. Próba na odznakę oparta została na łączeniu ciągłego wysiłku złożonego z jazdy na rowerze, pływania i biegu przełajowego. Była to jedna z tych inicjatyw, która przerwała w pewnym - choć wciąż jeszcze w niedostatecznym stopniu trend bierności i odchodzenia od uprawiania ćwiczeń fizycznych.

Jedną z popularniejszych form promowania przez STS „Sokół” aktywnego wypoczynku, były cykliczne (1986, 1993, 1999, 2006) imprezy pod nazwą „Sokoliada”, obejmujące kilkanaście konkurencji i zabaw sportowo-rekreacyjnych, w których obok dzieci i młodzieży uczestniczyli również dorośli. Popularyzacji zajęć sportowych, jako alternatywy dla spędzania wolnego czasu przed telewizorem lub komputerem, służyły organizowane kilkakrotnie w okresie wakacyjnym, przy współudziale Caritas Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej, imprezy dla dzieci i młodzieży, obejmujące bezpłatną naukę gry w tenisa oraz inne ćwiczenia ruchowe (tzw. mini-triathlon).

Pod auspicjami STS „Sokół”, przy współpracy z innymi organizacjami pozarządowymi oraz dziennikarzami Radia Zachód miało miejsce w ostatnich latach kilka debat publicznych na tematy związane z rozwojem infrastruktury sportowej w regionie zielonogórskim, w tym m.in. rozbudowy i modernizacji Wojewódzkiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Drzonkowie.

W archiwum Stowarzyszenia znaleźć można ślady wielu innych inicjatyw Prezesa Zbigniewa Majewskiego, w tym m.in. wystąpienia do Premiera Rządu RP, Ministra Sportu, Marszałka Województwa Lubuskiego, Wojewody oraz Kuratora Oświaty i Wychowania. Dotyczyły one przedsięwzięć, których skala przekraczała możliwości organizacyjne i finansowe STS „Sokół” (np. „Lubuskie - zielone i usportowione”, Ogólnopolski Turniej Miast i Gmin w Piłce Nożnej Dzievcząt o Puchar Prezesa Rady Ministrów, czy też Turniej Szkolny Miast i Gmin o Puchar Wojewody Lubuskiego, w programie którego znalazło się szereg konkurencji sportowych). Niestety inicjatywy te, choć spotkały się ze strony adresatów z życzliwym zainteresowaniem, to jednak nie znalazło to przełożenia w konkretnych decyzjach, które pozwoliłyby na ich urzeczywistnienie.

Zbigniew Majewski był człowiekiem o niespożytej energii, działaczem Polskiego Związku Pięcioboju Nowoczesnego, Polskiego Związku Jeździeckiego, który mimo podeszłego wieku podejmował wiele inicjatyw na rzecz rozwoju fizycznego młodego pokolenia Polaków, kierując się rzymską maksymą „Mens sana in corpore Sano”.

Zmarł 17 września 2013 r.

Józef Malski – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Zielona Góra nadany został Panu Józefowi Malskiemu uchwałą nr XXXIV.391.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie nadania honorowego obywatelstwa Miasta Zielona Góra.

Józef Malski od ponad 60 lat zajmuje się szkoleniem dzieci i młodzieży w różnych dyscyplinach sportowych. Był trenerem piłki ręcznej, tenisa stołowego, hokeja i pływania. Pływanie to jego największa pasja sportowa. W trakcie wieloletniej pracy „na basenie” nauczył pływać około 20 tysięcy dzieci i wielu dorosłych.

Urodził się 21 listopada 1935 roku w Sompolnie, w województwie wielkopolskim w rodzinie rzemieślniczej. W rodzinnym mieście ukończył szkołę podstawową i prywatne gimnazjum oraz rozpoczął wielką życiową przygodę ze sportem. Potajemnie trenował piłkę nożną i był bramkarzem drużyny seniorów. W 1952 roku rodzina Malskich przeprowadziła się do Żagania. Józef kontynuował naukę w klasie o profilu pedagogicznym w Liceum Ogólnokształcącym w Żarach. Po maturze otrzymał nakaz pracy w szkole w podzielonogórskiej Raculi (lata 1953 – 1955). Był przygotowany do nauczania każdego przedmiotu, ale jego ulubionym było wychowanie fizyczne. W Raculi powrócił do gry w piłkę nożną oraz do podnoszenia ciężarów. Jednocześnie trenował piłkarzy i stworzył najlepszą w powiecie drużynę LZS. W latach 1955-1957 odbył zasadniczą służbę wojskową, po której wrócił do zawodu nauczyciela. Został Kierownikiem Szkoły w Ługach, wiosce pomiędzy Zatoniem a Otyniem. Pasję sportową rozwijał nie tylko wśród dzieci i młodzieży, ale także wśród dorosłych mieszkańców wsi. W miejscowej szkole utworzył drużynę piłki ręcznej, która w rozgrywkach wojewódzkich zajęła II miejsce. W 1960 roku rozpoczął pracę jako dyrektor i nauczyciel wychowania fizycznego w szkole w Płotach. Wykorzystując pobliski staw, uczył dzieci gry w hokeja. Jego podopieczni sięgali w hokejowym „Złotym krążku” po najwyższe lokaty w Polsce. Latem grał z dziećmi w palanta. Zainicjował budowę szkoły. Budynek z centralnym ogrzewaniem oddano do użytku w 1966 roku. Następnie Jego losy skrzyżowały się z Lechem Birgfellnerem. Otrzymał propozycję kierowania Wojewódzkim Miejskim Ośrodkiem Sportu. Kierując tą jednostką sportową, był jednocześnie trenerem tenisistów stołowych zielonogórskiej Gwardii (lata 1965-1970) i Budowlanych (1970 -1974). W lutym 1970 roku otwarto krytą pływalnię w Zielonej Górze. Dzięki Lechowi Birgfellnerowi i Józefowi Malskiemu - wielkim pasjonatom sportu - rozwinęła się w naszym mieście nowa dyscyplina sportu - pływanie. Józef Malski zorganizował klasę pływacką z dzieci uczęszczających do okolicznych przedszkoli. Treningi prowadził Ireneusz Młodzieniak, namówiony do przyjazdu do Zielonej Góry z Warszawy przez Lecha Birgfellnera. Józef Malski jest też jednym z założycieli klubu sportowego, wówczas o nazwie Transbud. W 1974 roku w Szkole Podstawowej nr 10 powstały klasy sportowe o profilu pływackim, a Józef Malski został zastępcą dyrektora do spraw sportowych. W popularnej „10” pracował do 1986 roku, do momentu przejścia na nauczycielską emeryturę. Czas na emeryturze spędza na pływalni, ucząc młodych i dojrzałych zielonogórczyków pływania. Z jego inicjatywy w 1992 roku samorząd zielonogórski, jako jeden z pierwszych, wprowadził obowiązkową naukę pływania dla klas II szkół podstawowych, która trwa do dzisiaj. Wychowanką Józefa Malskiego jest jedna z najlepszych zielonogórskich pływaczek Aleksandra Strychalska. Nauczył pływania ponad 20 tysięcy dzieci, spod jego ręki, jako instruktora WOPR, wyszło ok. 2300 ratowników wodnych.

Jest honorowym Członkiem Polskiego Związku Pływackiego. Był wielokrotnie wyróżniany i nagradzany. Otrzymał Brązowy i Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski, Medal Jordana, Złote Odznaki Związku Nauczycielstwa Polskiego i Polskiego Związku Głuchych, Polskiego Związku Pływackiego, Związku Piłki Ręcznej, TKKF i WOPR-u. Był też wielokrotnie nagradzany przez Kuratora Oświaty.

Ksiądz Biskup prof. Stefan Regmunt – Honorowy Obywatel Miasta Zielona Góra

Tytuł Honorowego Obywatela Miasta Zielona Góra nadany został Księdzu Biskupowi Stefanowi Regmuntowi uchwałą nr XXXIV.392.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie nadania honorowego obywatelstwa Miasta Zielona Góra.

Ksiądz Biskup Stefan Regmunt urodził się 20 czerwca 1951 r. w Krasnymstawie, skąd w 1963 r. wraz z rodzicami przeniósł się do Jedliny-Zdroju. Kształcił się w Liceum Ogólnokształcącym Nr 2 w Wałbrzychu i tamtejszej Państwowej Szkole Muzycznej I i II stopnia. W 1969 r. złożył egzamin dojrzałości. Studia filozoficzno-teologiczne w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym we Wrocławiu rozpoczął 1969 r., jednak w następnym roku był zmuszony do ich przerwania z powodu zasadniczej służby wojskowej w jednostce dla kleryków w Bartoszycach. Od 1972 r. kontynuował naukę w seminarium, łącząc ją ze studiami na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, gdzie w 1976 r. uzyskał magisterium z teologii w zakresie liturgiki. Święceń prezbiteratu udzielił mu 29 maja 1976 r. w archikatedrze św. Jana Chrzciciela we Wrocławiu tamtejszy arcybiskup metropolita Henryk Gulbinowicz. Inkardynowany został do archidiecezji wrocławskiej.

W latach 1981 - 1986 studiował psychologię na Wydziale Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Uzyskał tam magisterium, a w 1991 r. doktorat nauk humanistycznych w zakresie psychologii na podstawie dysertacji pt. „Postawa religijna a psychospołeczne aspekty modelu kapłana. Badania empiryczne w populacji polskiej”. W 1998 r. otrzymał stopień wojskowy kapitana rezerwy Wojska Polskiego.

W latach 1976 -1979 pracował jako wikariusz w parafii Św. Jerzego w Dzierżoniowie - w latach 1977 - 1981 administrował tamtejszym kościołem Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła, początkowo w charakterze samodzielnego wikariusza, a od 1979 r. jako rektor.

W latach 1986 - 1988 był prefektem, a w latach 1988 - 1992 wicerektorem wrocławskiego seminarium duchownego. W 1986 r. został asystentem na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, a w 1991 r. otrzymał stanowisko adiunkta w Katedrze Psychologii i Pedagogiki. Prowadził wykłady z medycyny pastoralnej. Pełnił funkcję diecezjalnego dyrektora Papieskich Dzieł Misyjnych i delegata biskupa diecezjalnego ds. misji. Był również zastępcą ojca duchownego kapłanów archidiecezji wrocławskiej. 30 kwietnia 1992 r. został inkardynowany do nowo utworzonej diecezji legnickiej. W latach 1992 - 1993 był proboszczem parafii Matki Bożej Częstochowskiej w Legnicy. W latach 1993 - 1995 sprawował urząd rektora Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Legnickiej. W legnickim seminarium oraz na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu i w Diecezjalnym Kolegium Teologicznym w Legnicy prowadził wykłady z psychologii. Od 1992 r. do 1994 r. pełnił funkcję dyrektora Studium Katechetycznego w Legnicy. W kurii diecezjalnej był dyrektorem Referatu Nauki Katolickiej przy Wydziale Duszpasterskim, należał do rady kapłańskiej i kolegium konsultorów. W 1993 r. otrzymał godność honorowego kapelana Ojca Świętego. Został też mianowany kanonikiem kapituły katedralnej w Legnicy.

3 grudnia 1994 r. papież Jan Paweł II mianował Księdza Stefana Regmunta biskupem pomocniczym diecezji legnickiej ze stolicą tytularną Castellum Medianum. Święcenia biskupie otrzymał 6 stycznia 1995 r. w Bazylisce św. Piotra w Rzymie. Głównym konsekratorem był Jan Paweł II, zaś współkonsekratorami - arcybiskup Giovanni Battista Re - substytut ds. Ogólnych Sekretariatu Stanu i arcybiskup Jorge Maria Mejia - sekretarz Kongregacji ds. Biskupów. Jako zawołanie biskupie przyjął słowa: „Servire in caritate” (Służyć w miłości). W 1995 r. został ustanowiony wikariuszem generalnym diecezji. Jako biskup pomocniczy zajmował się ewangelizacją, nauczaniem katolickim, tworzeniem diecezjalnych struktur Akcji Katolickiej, a także duszpasterstwem młodzieży, osób niepełnosprawnych oraz powołaniami.

29 grudnia 2007 r. papież Benedykt XVI mianował go biskupem diecezjalnym diecezji zielonogórsko-gorzowskiej. 19 stycznia 2008 r. odbył ingres do katedry Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny

w Gorzowie Wielkopolskim, zaś 26 stycznia 2008 r. do konkatedry św. Jadwigi w Zielonej Górze. W 2015 r., ze względu na stan zdrowia, skierował do papieża Franciszka prośbę o przyjęcie rezygnacji ze sprawowanego urzędu, co nastąpiło 23 listopada 2015 r. Do czasu objęcia urzędu przez jego następcę Tadeusza Lityńskiego zlecono mu pełnienie funkcji administratora apostolskiego diecezji.

W strukturach Konferencji Episkopatu Polski w latach 1996 - 2005 pełnił funkcję delegata ds. powołań. W 1996 r., w ramach Komisji ds. Duszpasterstwa, został krajowym duszpasterzem dzieła powołań w Polsce. W 1997 r. wszedł w skład Komisji Charytatywnej. W jej ramach był przewodniczącym Sekcji Osób Niepełnosprawnych. W 2002 r. wraz z Caritas Polska zorganizował Narodową Pielgrzymkę Osób Niepełnosprawnych do Lourdes. W 2007 r. został przewodniczącym Zespołu ds. Służby Zdrowia. Ponadto wchodził w skład Komisji Rewizyjnej. Został również członkiem Komisji Nadzorczej Caritas Polska. 5 stycznia 2011 r. decyzją papieża Benedykta XVI został członkiem Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia. Był współkonsekratorem podczas sakry biskupa pomocniczego świdnickiego Adama Bałabucha (2008 r.), biskupa pomocniczego legnickiego Marka Mendyka (2009 r.) i biskupa pomocniczego zielonogórsko-gorzowskiego Tadeusza Lityńskiego (2012 r.).

W 2004 r. otrzymał tytuł honorowego obywatela Jedliny-Zdroju. W 2012 r. decyzją radnych sejmiku wojewódzkiego lubuskiego otrzymał Odznakę Honorową za Zasługi dla Województwa Lubuskiego. Podczas swej siedmioletniej służby biskupiej, pełniąc funkcję biskupa zielonogórsko-gorzowskiego, Ksiądz Biskup Stefan Regmunt, z wielkim zaangażowaniem wspierał sprawy ważne dla naszego Miasta. Współpracował ze Społecznym Komitetem Ogłoszenia św. Urbana I Patronem Zielonej Góry i Radą Miasta w celu ustanowienia św. Urbana I patronem Miasta i uzyskał wymaganą zgodę Stolicy Apostolskiej. Dzięki temu 5 września 2010 r. podczas uroczystej sesji Rady Miasta ogłoszono, że Zielona Góra została oddana w opiekę św. Urbanowi - patronowi winiarzy.

Od lat działał na rzecz ochrony zdrowia. Jest sygnatariuszem programu „Partnerstwo dla transplantacji w Województwie Lubuskim”, m.in. dzięki któremu lubuskie znalazło się w 2012 roku na drugim miejscu w Polsce pod względem liczby pobrań narządów. Był sygnatariuszem porozumienia wspierającego powstanie wydziału prawa na Uniwersytecie Zielonogórskim. Współpracował z Lubuskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków i policją w zakresie ochrony zabytków sakralnych przed kradzieżą. Jako pierwszy z ordynariuszy, włączył się w „DNA program” polegający na znakowaniu zabytkowych obiektów ruchomych mikrocząsteczkami nanoszonymi przy pomocy bezbarwnej, odpornej na usuwanie substancji klejącej, widocznej w świetle UV, umożliwiającemu identyfikację skradzionych przedmiotów i eliminującemu ryzyko kradzieży. Współpracował z Obywatelskim Komitetem Obchodów Rocznicy Wydarzeń Zielonogórskich w organizacji uroczystości upamiętniającej „Wydarzenia Zielonogórskie - 1960”. Włączał się w życie kulturalne miasta, m.in. przekazał Muzeum Ziemi Lubuskiej kopię cudownego obrazu Matki Bożej Cierpliwie Słuchającej, która jest świadectwem religijnej i artystycznej kultury naszego regionu. Współpracował z Filharmonią Zielonogórską m.in. współorganizując koncert, podczas którego wykonano „Kantatę Rokitniańską” skomponowaną przez prof. Marka Jasińskiego. Uczestniczył w ważnych wydarzeniach życia Zielonej Góry, m.in.: w Mszach św. w intencji mieszkańców w czasie obchodów Dni Zielonej Góry, Uroczystych Sesjach Rady Miasta, uroczystościach patriotycznych, wydarzeniach organizowanych przez zielonogórskie instytucje, urzędy, placówki służby zdrowia, stowarzyszenia (Stowarzyszenie Pionierów Zielonej Góry, kombatancki, sybiracy, Rodzina Katyńska), kombatanatów (żołnierze AK), Uniwersytet Zielonogórski, szkoły działające na terenie miasta. Obejmował honorowym patronatem różne wydarzenia organizowane w mieście, m.in.: 50. rocznicę Wydarzeń Zielonogórskich, Lubuskie Orszaki Trzech Króli w Zielonej Górze, 25-lecie Oddziału i Koła nr 8 Związku Sybiraków w Zielonej Górze, wystawę „Spotkania Lubuszan z Janem Pawłem II” w Muzeum Ziemi Lubuskiej, organizowany przez Regionalne Centrum Animacji Kultury oraz Klub Inteligencji Katolickiej w Zielonej Górze konkurs Recytatorski Poezji i Prozy Papieża Jana Pawła II.

CZEŚĆ II

WYRÓŻNIENI NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA

Roman Lasocki – Wyróżniony Nagrodą Miasta Zielona Góra

Prof. Roman Lasocki - wybitny pedagog, organizator życia muzycznego - jest związany z Zieloną Górą od ponad 30-lat. Angażuje się w organizowanie koncertów, interesuje się życiem muzycznym Zielonej Góry. Mimo, że nie mieszka w naszym mieście, jest animatorem życia muzycznego miasta. Jest twórcą i kierownikiem artystycznym odbywającego się od 22 lat festiwalu muzycznego Mistrzowie „polskiej wiolinistyki” im. Tadeusza Wrońskiego współpracuje, na co dzień z Filharmonią Zielonogórką, z zielonogórskim środowiskiem muzycznym, służąc mu swoimi pomysłami, radą i pomocą. Jest wybitną postacią polskiego życia muzycznego.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Panu Romanowi Lasockiemu uchwałą nr LXII.527.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 25 lutego 2014 r. w *sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra*.

Eugeniusz Banachowicz – Wyróżniony Nagrodą Miasta Zielona Góra

Eugeniusz Banachowicz - dziennikarz, kompozytor, aranżer i pedagog. Jest absolwentem Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej w Poznaniu. W 1976 r. podjął pracę w Rozgłośni Polskiego Radia w Zielonej Górze (obecnie Radio Zachód), kierując przez 33 lata redakcją muzyczną. Jako dziennikarz „pilotuje” od lat kilka ważnych konkursów i festiwali, m.in.: Festiwal „Muzyka w Raju” w Paradyżu, Międzynarodowy Festiwal „Dni Muzyki n/Odrą”, Festiwal Smyczkowy „Mistrzowie Polskiej Wiolinistyki”, Ogólnopolski Turniej Pianistyczny w Żaganiu i Międzynarodowy Festiwal Gitarowy pn. „Lubuskie Spotkania Gitarowe”. Równoległe z pracą radiową od lat czynnie uczestniczy w życiu muzycznym regionu (w charakterze instruktora, prelegenta, jurora, aranżera, kompozytora i dyrygenta). W 2000 r. rozpoczął kompozytorską współpracę z Filharmonią Zielonogórką, czego owocem jest wydana w 2007 r. płyta, zatytułowana „Chwila wytchnienia”.

Eugeniusz Banachowicz aktywnie współpracuje z Lubuskim Towarzystwem Gitarowym, służy swoim doświadczeniem, dzieli się wiedzą, wspiera nowatorskimi pomysłami. W swoich audycjach propaguje m.in. muzykę gitarową, promuje uczniów i artystów lubuskich, przybliża słuchaczom gitarystykę krajową i światową, a tym samym wpływa na kształtowanie gustów młodego pokolenia w naszym mieście i poza jego granicami.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Panu Eugeniuszowi Banachowiczowi uchwałą nr LXXVII.697.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Stowarzyszenie Pionierów Zielonej Góry – Wyróżnione Nagrodą Miasta Zielona Góra

Stowarzyszenie Pionierów Zielonej Góry – powstało 28 lutego 1991 r. w wyniku zakończenia działalności przez Towarzystwo Przyjaciół Zielonej Góry. Od początku była to organizacja o charakterze społecznym i dla podtrzymania więzi koleżeńskich oraz wzajemnej pomocy w trudnych czasach powojennych. Statut organizacji zakładał aktywny udział w ważniejszych akcjach społecznych i komunalnych, podejmowanych na terenie Miasta oraz zbierania, udostępniania i popularyzowania wspomnień Pionierów, dokumentów, fotografii i innych pamiątek, głównie z pierwszych lat polskiego osadnictwa powojennego. Powołano sekcje: historyczną, socjalno-bytową, historyczną - a w niej Młodzieżową Komisję Historyczną. Od 1990 r. Pionierzy mają siedzibę w Sali Wspomnień zielonogórskiego ratusza, gdzie do dziś gromadzą i eksponują (na wystawach stałych i okolicznościowych) pamiątki i dokumenty z okresu zasiedlania Miasta, dokumentację z działalności stowarzyszenia oraz gdzie pełnią codzienne dyżury. Sala Wspomnień to także miejsce zebrań zarządu, sekcji i komisji, spotkań towarzyskich, okazjonalnych z młodzieżą, dziennikarzami, to także miejsce prelekcji i wspomnień dla zapraszanych gości. We wrześniu 1995 r. Stowarzyszenie Pionierów Zielonej Góry otrzymało od Miasta sztandar, który jest stałym elementem najważniejszych uroczystości państwowych i miejskich.

Stowarzyszenie pozyskuje fundusze z dotacji Miasta, dzięki czemu może prowadzić statutową działalność. I tak: w latach 1996-2006 wydało czasopismo społeczno-historyczne „Pionierzy”, w latach 1985-1993 Adam Chmielewski założył Album Zasłużonych Pionierów i kronikę Pionierów Zielonej Góry, która prowadzona jest systematycznie i bardzo skrupulatnie po dziś dzień. Od początku swojej działalności Stowarzyszenie zachowuje i utrwala pamięć o ludziach i wydarzeniach Miasta, upowszechnia wiedzę historyczną o naszym mieście i mieszkańcach, czynnie uczestniczy w uroczystościach państwowych i miejskich i prezentuje pamiątki w gablotach Sali Wspomnień. Członkowie stale pracują nad gromadzeniem i przetwarzaniem materiałów do kalendarium Stowarzyszenia. Dotychczas wydali 2 publikacje książkowe: „Pionierzy Zielonej Góry 1985-2008” (2009r.) i „Pionierzy Zielonej Góry - wczoraj i dziś” (2014). Wspólnie ze Stowarzyszeniem Lubuska Fabryka Młodych Społeczników nakręcili film pt. „Śladami Dziadków Naszych - opowieści Pionierów Zielonej Góry” (2013). Prezesem Stowarzyszenia jest Pan Julian Stankiewicz.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Stowarzyszeniu Pionierów Zielonej Góry uchwałą nr LXXVII.698.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Danuta Mielnik – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Rok 1945 – to rok, od którego do Zielonej Góry przybywają Polacy. Przyjeżdżają tu z różnych stron Polski. To im przyszło tworzyć podwaliny normalnego funkcjonowania Miasta. Jak oni to zrobili, to zawsze będzie ich tajemnicą, ale od końca roku 1945 działała już administracja, poczta, kolej, straż pożarna, milicja, służba zdrowia i funkcjonowały już szkoły.

Pionierka Zielonej Góry – **Danuta Mielnik** – do Zielonej Góry przyjechała w sierpniu 1946 r. Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry należy od 1993 r. Przez trzy kadencje była członkiem zarządu, działając jednocześnie w sekcji historycznej. Przez 10 lat pełniła dyżury w sali wspomnień.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Danucie Mielnik uchwałą nr LXXVII.699.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w *sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra*.

Maria Piwowar – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Rok 1945 – to rok, od którego do Zielonej Góry przybywają Polacy. Przyjeżdżają tu z różnych stron Polski. To im przyszło tworzyć podwaliny normalnego funkcjonowania Miasta. Jak oni to zrobili, to zawsze będzie ich tajemnicą, ale od końca roku 1945 działała już administracja, poczta, kolej, straż pożarna, milicja, służba zdrowia i funkcjonowały już szkoły.

Pionierka Zielonej Góry – **Maria Piwowar** – do Zielonej Góry przyjechała w sierpniu 1945 r. z matką oraz rodzeństwem. Aby pomóc matce w utrzymaniu domu, zaczęła pracować mając niespełna 14 lat, ucząc się jednocześnie zawodu. Do stowarzyszenia należy od 1991 r. Jest członkiem zarządu drugą kadencję. Działa w sekcji socjalnej oraz dyżuruje w sali wspomnień. Asystuje w poczcie sztandarowym.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Marii Piwowar uchwałą nr LXXVII.700.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Janina Rucińska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Rok 1945 – to rok, od którego do Zielonej Góry przybywają Polacy. Przyjeżdżają tu z różnych stron Polski. To im przyszło tworzyć podwaliny normalnego funkcjonowania Miasta. Jak oni to zrobili, to zawsze będzie ich tajemnicą, ale od końca roku 1945 działała już administracja, poczta, kolej, straż pożarna, milicja, służba zdrowia i funkcjonowały już szkoły.

Pionierka Zielonej Góry – **Janina Rucińska** – do Zielonej Góry przyjechała w 1946 r. Wcześniej, tj. w 1945 r., mieszkała wraz z rodzicami i rodzeństwem w Raculi koło Zielonej Góry. Pracę rozpoczęła w Radach Narodowych, a następnie w Lumelu – jako księgowa. Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry należy od 1995 r. Od samego początku jest członkiem Zarządu, prowadząc jednocześnie księgowość.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Janinie Rucińskiej uchwałą nr LXXVII.701.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Danuta Dębińska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Rok 1945 – to rok, od którego do Zielonej Góry przybywają Polacy. Przyjeżdżają tu z różnych stron Polski. To im przyszło tworzyć podwaliny normalnego funkcjonowania Miasta. Jak oni to zrobili, to zawsze będzie ich tajemnicą, ale od końca roku 1945 działała już administracja, poczta, kolej, straż pożarna, milicja, służba zdrowia i funkcjonowały już szkoły.

Pionierka Zielonej Góry – **Danuta Dębińska** – do Zielonej Góry przyjechała w styczniu 1946 r. Ucząc się, uprawiała sport - siatkówkę. Pracowała w wielu instytucjach, ale najdłużej w Lumelu. Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry wstąpiła w 2004 r. Od początku jest członkiem Zarządu. Przez cztery lata była przewodniczącą sekcji socjalno – bytowej, a obecnie pełni funkcję wiceprezesa zarządu.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Danucie Dębińskiej uchwałą nr LXXVII.702.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Wanda Skorulska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Rok 1945 – to rok, od którego do Zielonej Góry przybywają Polacy. Przyjeżdżają tu z różnych stron Polski. To im przyszło tworzyć podwaliny normalnego funkcjonowania Miasta. Jak oni to zrobili, to zawsze będzie ich tajemnicą, ale od końca roku 1945 działała już administracja, poczta, kolej, straż pożarna, milicja, służba zdrowia i funkcjonowały już szkoły.

Pionierka Zielonej Góry – **Wanda Skorulska** – do Zielonej Góry przyjechała w marcu 1946 r. W Zielonej Górze zdobywała wykształcenie, tu rozpoczęła swoją pierwszą pracę w Polskim Radio, a następnie w Naczelnej Organizacji Technicznej, gdzie pracowała aż do emerytury. Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry wstąpiła w 2006 r. Jest członkiem Zarządu drugą kadencją. Obecnie jest przewodniczącą sekcji socjalnej. Jest wspaniałą organizatorką wycieczek.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Wandzie Skorulskiej uchwałą nr LXXVII.703.2014 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Firma Anneberg Transpol – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Firma Anneberg Transpol rozpoczęła działalność w Zielonej Górze w 1990 roku i świętuje właśnie 25. lat funkcjonowania na naszym lokalnym rynku. To jedna z najważniejszych firm transportowych regionu. Przewożąc towary od Portugalii aż po Azerbejdżan, sukcesywnie rozwija zakres i zasięg oferowanych usług. Tradycje firmy sięgają jeszcze dalej, jako że jej udziałowcami są właściciele duńskiej firmy Anneberg Transport, która również obchodzi w tym roku jubileusz – 90. lat istnienia firmy.

Przedsiębiorstwo może poszczycić się wieloma nagrodami, wyróżnieniami i certyfikatami, w tym między innymi nagrodą Prezydenta Miasta za wybitny wkład gospodarczy w rozwój i promocję Zielonej Góry, w kategorii „Przedsiębiorstwo Usługowe 2013”.

Anneberg Transpol angażuje się w życie miasta i na różne sposoby wspiera lokalną społeczność. Niezmiernie ważne jest sponsorowanie przez firmę zielonogórskiego sportu zawodowego, jak również amatorskiego. Przedsiębiorstwo uczestniczy również znacząco w tradycyjnym Korowodzie Winobraniowym, w którym biorą udział jego firmowe pojazdy.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została firmie Anneberg Transpol uchwałą nr XIV.116.2015 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 28 kwietnia 2015 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra

Maria Waszkowska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Maria Waszkowska** do Zielonej Góry przyjechała 11 lipca 1945 r. wraz z rodzicami. Tutaj się uczyła, tu rozpoczęła swoją pierwszą pracę i tu ją, po 38 latach zakończyła. W Zielonej Górze założyła rodzinę, urodziła dwoje dzieci, które do dzisiaj mieszkają i pracują w Zielonej Górze.

Od wielu lat należy do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry. Przez cały czas pracuje społecznie. W Stowarzyszeniu pełniła następujące funkcje: była wiceprezesem zarządu, sekretarzem zarządu, obecnie jest członkiem zarządu oraz przewodniczącą zespołu prasowego. Bardzo dobrze współpracuje z mediami. Asystuje przy poczcie sztandarowym.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Marii Waszkowskiej uchwałą nr XXVIII.305.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Irena Czechowska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Irena Czechowska** przyjechała do Zielonej Góry w 1945 roku. Tu zdobywała wykształcenie, tutaj rozpoczęła swoją pierwszą pracę w Przedsiębiorstwie Upowszechniania Prasy i Książki RUCH, gdzie przepracowała prawie czterdzieści lat.

Od wielu lat należy do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry. Obecnie jest członkiem zarządu. Zawsze asystuje przy poczcie sztandarowym. Działa też w sekcji socjalnej. Uczestniczy we wszystkich uroczystościach organizowanych przez Miasto.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Irenie Czechowskiej uchwałą nr XXVIII.306.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Regina Wyrwa – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Regina Wyrwa** do Zielonej Góry przyjechała w 1946 r. bezpośrednio z Syberii, gdzie spędziła sześć lat. Jako pedagog przepracowała w swoim zawodzie czterdzieści lat.

Dzisiaj działa w Stowarzyszeniu Pionierów Zielonej Góry. Jest sekretarzem zarządu, aktywnie uczestniczy w życiu społecznym. Należy do Związku Sybiraków. Dzieci Pani Reginy Wyrwy również mieszkają w Zielonej Górze.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Reginie Wyrwie uchwałą nr XXVIII.307.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Maria Rosik – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Maria Rosik** do Zielonej Góry przyjechała wraz z rodzeństwem i rodzicami jesienią 1945 r. W Zielonej Górze zdobywała wykształcenie i tutaj rozpoczęła swoją pierwszą pracę. Przepracowała czterdzieści lat w handlu. Przez wiele lat pracowała w słynnym na owe czasy PEDECIAKU koło ratusza. W Zielonej Górze założyła rodzinę i tutaj nadal działa.

W Stowarzyszeniu Pionierów Zielonej Góry pełniła funkcję sekretarza, była członkiem zarządu i pracowała w sekcji socjalnej. Jest osobą bardzo aktywną. Współpracuje ze Szkołą Ekonomiczną, w której gra w szkolnym teatryku.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Marii Rosik uchwałą nr XXVIII.308.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Brygida Tańculska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Brygida Tańculska** do Zielonej Góry przyjechała wraz z rodzicami w 1946 r. Tutaj jako szesnastolatka została zatrudniona w Polskiej Wełnie, gdzie pracowała aż do emerytury. Wykształcenie zdobywała w Hufcu Pracy oraz wieczorowo.

Przez wiele lat śpiewała w chórze kościelnym, a następnie w Uniwersytecie Trzeciego Wieku. Wraz z mężem należy do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry. Przez wiele lat była członkiem zarządu. Jest założycielką sekcji brydżowej, której przewodniczyła. Jest osobą bardzo aktywną.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Brygidzie Tańculskiej uchwałą nr XXVIII.309.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Alicja Piotrowska – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Alicja Piotrowska** do Zielonej Góry przyjechała wraz z rodzicami w 1945 r. Tutaj zdobywała wykształcenie. Tutaj rozpoczęła swoją pierwszą pracę. W administracji państwowej przepracowała czterdzieści jeden lat.

Od wielu lat należy do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry. Obecnie jest członkiem zarządu oraz przewodniczącą sekcji brydżowej.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Alicja Piotrowska uchwałą nr XXVIII.310.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Krystyna Makarewicz – Wyróżniona Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionierka Zielonej Góry – **Krystyna Makarewicz** do Zielonej Góry przyjechała wraz z rodziną w 1945 r. Jako dziecko, w wieku 14 lat, rozpoczęła pracę na zielonogórskich winnicach. Po paru latach przeszła do Polskiej Wełny, pracując tam aż do emerytury. Pracując w Polskiej Wełnie, uzupełniała swoje wykształcenie na kursach wieczorowych.

Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry należy od wielu lat. Obecnie jest członkiem zarządu oraz działa w sekcji socjalno-bytowej. Pomaga we wszystkich pracach związanych z działalnością zarządu. Stale uczestniczy w poczcie sztandarowym.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pani Krystynie Makarewicz uchwałą nr XXVIII.311.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

Jan Zagrobelny – Wyróżniony Nagrodą Miasta Zielona Góra

Pionier Zielonej Góry – **Jan Zagrobelny** do Zielonej Góry przyjechał wraz z rodzicami i rodzeństwem w 1945 r. W Zielonej Górze kontynuował naukę. Po maturze rozpoczął pracę w służbach milicyjnych, a następnie w policyjnych. Pracował aż do emerytury.

Do Stowarzyszenia Pionierów Zielonej Góry należy od dziesięciu lat. Obecnie jest członkiem Komisji Rewizyjnej. Pełni też dyżury w Sali wspomnień. Jest bardzo aktywną osobą.

Nagroda Miasta Zielona Góra przyznana została Pan Janowi Zagrobelnemu uchwałą nr XXVIII.312.2016 Rady Miasta Zielona Góra z dnia 2 lutego 2016 r. w sprawie przyznania Nagrody Miasta Zielona Góra.

S P I S

HONOROWI OBYWATELE MIASTA ZIELONA GÓRA

1. ANTONI ŁUSIAK – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
2. RYSZARD PERYT – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
3. PAPIEŻ JAN PAWEŁ II (KAROL JÓZEF WOJTYŁA) – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
4. KSIĄDZ TADEUSZ ISAKOWICZ-ZALESKI – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
5. ZBIGNIEW MAJEWSKI – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
6. JÓZEF MALSKI – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA
7. KSIĄDZ BISKUP PROF. STEFAN REGMUNT – HONOROWY OBYWATEL MIASTA ZIELONA GÓRA

WYRÓŻNIENI NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA

1. ROMAN LASOCKI – WYRÓŻNIONY NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
2. EUGENIUSZ BANACHOWICZ – WYRÓŻNIONY NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
3. STOWARZYSZENIE PIONIERÓW ZIELONEJ GÓRY – WYRÓŻNIONE NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
4. DANUTA MIELNIK – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
5. MARIA PIWOWAR – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
6. JANINA RUCIŃSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
7. DANUTA DĘBIŃSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
8. WANDA SKORULSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
9. FIRMA ANNEBERG TRANSPOL – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
10. MARIA WASZKOWSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
11. IRENA CZECHOWSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
12. REGINA WYRWA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
13. MARIA ROSIK – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
14. BRYGIDA TAŃCULSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
15. ALICJA PIOTROWSKA – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
16. KRYSZYNA MAKAREWICZ – WYRÓŻNIONA NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA
17. JAN ZAGROBELNY – WYRÓŻNIONY NAGRODĄ MIASTA ZIELONA GÓRA